

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: T. T. B.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, t. č. bytem „X“, zastoupené Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Půtova č. p. 1219/3, PSČ 110 00, proti **žalované: P o l i c i i ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2015, č. j. CPR-9726-3/ČJ-2015-930310-V237,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 5. 2015, č. j. CPR-9726-3/ČJ-2015-930310-V237, a rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 5. 2. 2015, č. j. KRPU-208598-40/ČJ-2014-040022-SV, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **10.200,-Kč** do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 5. 2015, č. j. CPR-9726-3/ČJ-2015-930310-V237, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 5. 2. 2015, č. j. KRPU-208598-40/ČJ-2014-040022-SV, jímž bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky

a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále bylo vysloveno, že podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestovat podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Důvod pro správní vyhoštění měla žalobkyně naplnit tím, že od 11. 7. 2014, kdy ve smyslu ust. § 60 odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobkyni skončila fikce platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu č. „X“, až do svého zajištění dne 15. 9. 2014 žalobkyně na území České republiky pobývala neoprávněně bez víza či platného oprávnění k pobytu. Současně žalobkyně požadovala, aby soud uložil žalované nahradit jí náklady soudního řízení.

Žalobkyně v žalobě namítla, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, a to s ust. § 2 odst. 1, ust. § 3 a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná se nevypořádala s jejími odvolacími námitkami a nedostatečným způsobem odůvodnila žalobou napadené rozhodnutí, když z odůvodnění tohoto rozhodnutí nejsou jednoznačně zřejmé úvahy, kterými se žalovaná při hodnocení podkladů řídila. Napadené rozhodnutí žalovaného je dle žalobkyně nepřiměřené, nepřezkoumatelné a vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Důvodem uložení správního vhoštění žalobkyni byla skutečnost, že této bylo ke dni 11. 7. 2014 zastaveno řízení o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu na území dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu nedoložení náležitostí podstatných pro řízení. Dané správní řízení se žalobkyní zahájeno na základě podnětu Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, když tento kontaktoval žalovanou v okamžiku, kdy se žalobkyně sama a v dobré vůli dostavila k žalované se žádostí o vydání dalšího překlenovacího štítku ve smyslu ust. § 47 zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného je tedy zjevné, že k tomuto dni žalobkyně jednala v dobré víře, že její pobyt je stále v souladu se zákonem a tedy o zastavení řízení vůbec nevěděla. Rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení pobytu žalobkyni fakticky nebylo k datu zahájení řízení o správním vyhoštění vůbec doručeno, když jak plyne z obsahu správního spisu, správní orgán jak usnesení, tak i oznámení o přerušení řízení, či výzvu k odstranění vad žádosti doručoval žalobkyni toliko tzv. „fikcí doručení“, jelikož ze správního spisu plyne pouze to, že žalobkyně nebyla na hlášené adrese zastižena, avšak již zde není uvedeno nic o tom, zda na uvedené adrese skutečně bydlí, či zda byla zásilka uložena v označené schránce a podobně. Otázka doručení podání v předmětném řízení, která je přitom zásadní, nebyla vůbec žalovanou stranou osvětlena, ačkoli bylo zjevné, že se žalobkyni opakovaně v řízení nedaří doručovat, přičemž správní orgán nepostupoval v souladu se zákonem, neboť žalobkyni rozhodnutí nedoručil alespoň veřejnou vyhláškou. Správními soudy bylo přitom opakovaně judikováno, že v případech, kdy se nedaří doručovat, resp. kdy jsou pochybnosti o tom, zda na doručovací adrese adresát skutečně vůbec bydlí, je nutno tuto otázku pro zákonnost doručování zodpovědět. Jestliže v rámci doručování žalobkyni byla poštou opakovaně doručovaná zásilka zasílána s přeškrtnutím adresy zpět, lze nepochybně hovořit o existenci pochybností ohledně bydliště žalobkyně.

V návaznosti na to žalobkyně namítla, že správní orgán doručoval vše pouze samotné žalobkyni, ačkoli ta dne 25. 2. 2014 zmocnila k zastoupení ve věci, a to přinejmenším v otázce doložení náležitostí k žádosti, pana A. M. T., když plná moc byla doložena do spisového materiálu dne 27. 2. 2014. Ačkoli tedy žalobkyně byla zastoupena ve věci doložení náležitostí zmocněncem, správní orgán právě za to, že žalobkyně náležitosti nedoložila, řízení zastavil, přičemž v rozhodnutí jí vyčítá, že nereagovala na výzvu k doložení náležitostí, která však nebyla doručována zmocněnci, nýbrž toliko samotné žalobkyni, navíc rovněž nezákonným způsobem.

Z výše uvedeného je dle žalobkyně zřejmé, že fakticky v den zahájení řízení o správním vyhoštění, tj. dne 16. 9. 2014, kdy se dostavila za účelem ověření stavu řízení k příslušnému orgánu ministerstva, vůbec nevěděla o tom, že nedisponuje platným oprávněním k pobytu na území, ani o tom, že v řízení nebyly doloženy některé podstatné náležitosti, když spoléhala na to, že v případě takové situace, bude vyrozuměn její zmocněnec. Za popsané situace tak existuje zjevná pochybnost o tom, zda lze doručení a tedy s tím spojenou právní moc řízení o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyně za zákonné, a tedy pochybnost, zda v době zahájení řízení o správním vyhoštění žalobkyně nepobývala na území České republiky zcela v souladu s platnými právními předpisy na základě fikce pobytu plynoucí z ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tato otázka je přitom zcela zásadní pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak přesto se touto žalobkyní opakovaně namítanou otázkou ani jeden ze správních orgánů v předmětném řízení o správním vyhoštění vůbec nezabýval, ačkoli tak činit jistě měl. Bez výslovné úvahy k namítané otázce nezákonného doručení přitom není odůvodnění napadeného rozhodnutí kompletní a nelze jej pro jeho nepřezkoumatelnost považovat za rozhodnutí zákonné. Dle žalobkyně nelze akceptovat postup správního orgánu, kterým tento vydá pro účastníka negativní rozhodnutí toliko formalisticky na základě existujícího rozhodnutí jiného orgánu, za situace, kdy je již na první pohled viditelné, že k takové rozhodnutí jiného orgánu bylo vydáno v rozporu se zákonem. Takový postup by byl nepochybně aktem přepjatého formalismu.

Dále žalobkyně uvedla, že žalovaná strana sice uvádí, že pobývala na území České republiky neoprávněně od 11. 7. 2014 do 16. 9. 2014, ovšem je zcela zjevné, že žalobkyně po případně pravomocném zastavení jejího řízení, měla nárok na to, aby její pobyt byl řádně ukončen vydáním výjezdního příkazu. Z tohoto je zřejmé, že pobyt žalobkyně na území v daném období byl správním správními orgány označen za neoprávněný nepodložený a v rozporu s realitou. Současně tato zjevná pochybnost ve vyznačeném období neoprávněného pobytu vede k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně dále zmínila, že ve věci řízení o prodloužení doby dlouhodobého pobytu žalobkyně je současně správním orgánem projednávána žádost o přezkum řízení, kdy lze důvodně předpokládat, že řízení o prodloužení jejího dlouhodobého pobytu bude dále pokračovat, s účinky „ex tunc“. Žalobkyně vzhledem k tomu podala spolu s odvoláním rovněž žádost o přerušení řízení o správním vyhoštění, která však byla žalovanou zamítnuta samostatným usnesením, ačkoli by přerušení řízení v daném okamžiku byl nanejvýše vhodný.

Žalobkyně dále namítla, že žalobou napadené rozhodnutí nepovažuje za přiměřené s ohledem na skutkové okolnosti daného případu, a to vzhledem k závažnosti případně protiprávního jednání žalobkyně v poměru k možnému zásahu do práva na respektování soukromého života uvedené, kdy tato žije v ČR již od roku 2007, podniká zde, má zde vybudováno zázemí, mnoho přátel a podobně. Současně nelze než považovat rozhodnutí

o správním vyhoštění za zcela nepřezkoumatelné s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, a vydané v rozporu s principy materiální pravdy, když odůvodnění rozhodnutí na jednu stranu konstatuje neoprávněnost pobytu žalobkyně na území, ale vůbec se nezabývá úvahami, zda existence jejích ekonomických vazeb na území České republiky, spolu s odkazem na naprosto marginální závažnost jejího jednání, kdy uvedená v dobré víře pobývala na území s vědomím, že je v řízení zastoupena zmocněncem, který však zůstal správním orgánem naprosto pominut, tak jako skutečnost, že pro případ kontaktu žalobkyně dokonce zanechala ve své žádosti kontaktní telefon, to vše za situace, kdy tato skutečnost, resp. opominutí zástupce účastnice je v pobytovém řízení zcela zjevné.

Žalovaná soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K věci v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že argumentacím žalobkyně i skutečností, které se k nim pojí, již byl věnován dostatek prostoru v rámci odvolacího řízení, přičemž závěry k nim byly ředitelstvím řádně promítnuty do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Navíc žalobkyně se snaží v rámci řízení ve věci jejího správního vyhoštění napadnout zejména způsob rozhodování jiného správního orgánu v jiné věci. Žalobní námitky tak žalovaná nepovažuje za důvodné.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 5. 8. 2015 právní zástupce žalobkyně setrval na žalobních námitkách. Především zdůraznil, že vyhoštění je v případě žalobkyně zjevně nezákonné v důsledku nepřiměřenosti vzhledem ke skutkovým okolnostem daného případu. Na podporu tohoto tvrzení soudu předložil k založení do spisu kopii podnětu žalobkyně k zahájení přezkumného řízení ve věci její žádosti o prodloužení doby platnosti jejího dlouhodobého pobytu na území České republiky. V daném řízení totiž došlo ke zjevné nezákonnosti v souvislosti s doručováním písemností žalobkyni ze strany správního orgánu, neboť správní orgán jistě písemnosti doručoval přímo žalobkyni, ačkoliv ta byla v tomto směru zastoupena zmocněncem. Dále uvedl, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně se v rámci svého osmiletého pobytu na území ČR nedopouštěla žádného protiprávního jednání vyjma propadnutí platnosti jejího dlouhodobého pobytu, které ovšem bylo příčinou pro vydání předmětného rozhodnutí o vyhoštění.

Žalovaná se dotyčného jednání soudu neúčastnila, když se z něj písemně omluvila.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná, ovšem aniž by se ztotožnil se všemi žalobními námitkami.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a tedy, že by se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně a navíc v dostatečném rozsahu. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná důsledně reagovala na všechny odvolací námitky žalobkyně a rovněž tak z tohoto rozhodnutí jsou zřejmé, jaké úvahy vedly žalovanou k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V předmětném případě proto soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou by soud byl nucen bez dalšího dotyčné rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, a to aniž by se soud mohl zabývat věcnou podstatou případu – tj. zda byly u žalobkyně dány důvody pro její správní vyhoštění, jak dovodila žalovaná, či nikoliv, jak kategoricky namítala žalobkyně.

Taktéž soud neshledal, že by žalovaná žalobou napadené rozhodnutí vydala na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Z ust. § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti, jak dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, který je dostupný na www.nssoud.cz. V daném případě je však soud přesvědčen, že žalovaná strana postupovala v předmětné věci tak, aby zjistila všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. Žalobkyni byla navíc dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohla v tomto smyslu i předložit důkazy. Soud má za to, že žalovaná strana přihlížela ke konkrétním okolnostem tohoto případu. To, že je vyhodnotila v neprospěch žalobkyně, ještě neznamená, že tím porušila základní zásady správního řízení.

Pokud žalobkyně namítala, že v řízení o prodloužení doby platnosti jejího dlouhodobého pobytu na území České republiky byla zastoupena zmocněncem, jenž byl správním orgánem zcela opomenut, a že vedle toho pro případ potřeby na sebe zanechala i telefonický kontakt, a proto nemohlo v daném řízení o prodloužení doby platnosti jejího dlouhodobého pobytu dojít v souladu se zákonem k zastavení daného správního řízení dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tak k tomu je třeba uvést, že dané námitky se netýkají řízení o správním vyhoštění žalobkyně, vůči němuž směřuje předmětná žaloba, nýbrž zcela svébytného řízení o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyně na území České republiky. Jestliže ovšem takové řízení dospělo až k pravomocnému rozhodnutí a v současné době je dané rozhodnutí napadeno v rámci podnětu k přezkumnému řízení, nelze k jeho případným vadám přihlížet, což žalovaná správně vyslovila již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Skutkové okolnosti, které vedly správní orgán k zastavení správního řízení o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyně na území České republiky dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, lze „toliko“ brát v potaz při posuzování míry závažnosti případně protiprávního jednání žalobkyně v poměru k možnému

zásahu do práva na respektování jejího soukromého života, čili při posuzování, zda rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobkyni je přiměřené.

Již výše bylo uvedeno, že důvod pro správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců měla žalobkyně naplnit tím, že od 11. 7. 2014, kdy ve smyslu ust. § 60 odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobkyni skončila fikce platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu č. „X“, až do svého zajištění dne 15. 9. 2014, tj. po dobu 2 měsíců 4 dnů, na území České republiky pobývala neoprávněně bez víza či platného oprávnění k pobytu. V daném případě žalobkyně namítala, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího práva na respektování soukromého života. Při přezkumu tohoto zásahu je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, § 69; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, § 106).

Při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění soud vychází především z judikatury ESLP, podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (5) imigrační historii dotčeného cizince (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); (6) věk a zdravotní stav dotčeného cizince; (7) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (8) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (9) počet dětí a jejich věk; (10) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, jak bylo vysloveno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 – 42, který je dostupný na www.nssoud.cz, a jak plyne i z judikatury ESLP zejména *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).

Žalobkyně pobývala od 11. 7. 2014 do 15. 9. 2014, tj. po dobu 2 měsíců 4 dnů, v České republice bez víza nebo oprávnění k pobytu, když ve smyslu ust. § 60 odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobkyni skončila fikce platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu č. „X“, a proto žalovanou stranou bylo rozhodnuto o jejím správním vyhoštění. Jiného protiprávního jednání, např. trestného činu, přestupku nebo správního deliktu, se žalobkyně nedopustila. V České republice žalobkyně pobývá již od roku 2007, v době rozhodování žalované tedy celkově 8 let. Ze spisového materiálu dále nevyplývá, že by žalobkyně svým následným chováním porušovala veřejný pořádek. Při hodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobkyně navíc nelze přehlédnout, že pobývání žalobkyně na území České republiky bez platného povolení k pobytu bylo zapříčiněno tím, že řízení o prodloužení doby platnosti jejího dlouhodobého pobytu bylo rozhodnutím ze dne 12. 6. 2014, č. j. OAM-78154-20/DP-2012, zastaveno dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. když nebyly v určené lhůtě odstraněny podstatné vady žádosti, a to pro údajné pochybení ze strany správního orgánu,

přičemž ve vztahu k rozhodnutí ze dne 12. 6. 2014 o zastavení řízení o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyně byl žalobkyní podán podnět k zahájení přezkumného řízení, o němž nebylo dosud pravomocně rozhodnuto.

Žalobkyně tedy v minulosti neporušovala imigrační pravidla a naprosto bezúhonně na území České republiky pobývala 8 let, přičemž i v současné době usiluje o prodloužení doby platnosti svého dlouhodobého pobytu, když podala podnět k zahájení přezkumného řízení ve vztahu k rozhodnutí ze dne 12. 6. 2014 o zastavení řízení o prodloužení doby platnosti jejího dlouhodobého pobytu, v jehož rámci údajně mělo dojít k zásadním procesním pochybením ze strany správního orgánu, v důsledku čehož nebyly dány zákonné podmínky pro zastavení daného správního řízení.

Ze spisového materiálu dále nevyplývá, že by žalobkyně měla v České republice silné sociální a kulturní vazby, když se pohybuje spíše ve vietnamské komunitě, v době rozhodování žalované jí bylo necelých 24 let, přičemž ze spisového materiálu nevyplývá, že by její zdravotní stav jakkoliv zabraňoval uložení správního vyhoštění.

Ke kritériím týkajícím se soukromého a rodinného života žalobkyně je třeba uvést, že žalobkyně je vdaná, a to od listopadu 2011, kdy se ve Vietnamu provdala za muže rovněž vietnamské národnosti a státní příslušnosti, který nadále žije ve Vietnamu a žalobkyně jej navštěvuje. Jejich manželství je dosud bezdětné. Žalobkyně v České republice pobývá od roku 2007, kdy jí bylo uděleno vízum za účelem sloučení její rodiny, a to tehdy její matky, s tím, že v současné době její rodiče žijí ve Vietnamu a v České republice, kde žalobkyně pobývá z ekonomických důvodů, neboť zde aktivně podniká na základě živnostenského listu, žije jen její sestra.

Na stupnici závažnosti zásahu „podstatný - mírný - nízký“ by soukromý život žalobkyně byl v případě realizace správního vyhoštění narušen v podstatné míře, neboť nucené vycestování žalobkyně by vedlo k úplnému zpřetrhání podnikatelských aktivit žalobkyně a k narušení kontaktu žalobkyně se svojí sestrou. Na druhé misce vah ovšem leží zájem na kontrole imigrace a na tom, aby se na území státu nezdržovali cizinci, kteří svým dlouhodobým negativním postojem k dodržování zákonů dávají najevo svou neúctu k právnímu systému hostitelské země. Mezi tyto cizince ovšem žalobkyně nepatří, neboť po celou dobu svého 8 letého pobytu se vyjma svého pobytu od 11. 7. 2014 do 15. 9. 2014, tj. po dobu 2 měsíců 4 dnů, v České republice bez víza nebo oprávnění k pobytu, pokud se vychází z presumpce správnosti rozhodnutí ze dne 12. 6. 2014 o zastavení řízení o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyně, nedopustila žádného deliktního jednání.

Jednání žalobkyně v podobě neodstranění podstatných vad její žádosti o prodloužení doby platnosti jejího dlouhodobého pobytu, kdy žalobkyně navíc v rámci svého podnětu k zahájení přezkumného řízení ve vztahu k rozhodnutí ze dne 12. 6. 2014 důrazně poukazuje na nezákonnost daného rozhodnutí, dle názoru soudu nedosahovalo takového stupně závažnosti, že by vyvolávalo nutnost trvat na tak podstatném zásahu do soukromého života žalobkyně v podobě jejího správního vyhoštění na dobu 6 měsíců. Z toho důvodu soud došel k názoru, že je tato žalobní námitka důvodná, protože uložené správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého života žalobkyně. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců proto rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně nemělo být vydáno. Soud nicméně zdůrazňuje, že závěr o nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění vůči soukromému životu žalobkyně vychází z konkrétních skutkových okolností této věci. Nelze jej zobecňovat

v tom smyslu, že by soukromý život měl vždy paušálně převážet nad veřejným zájmem na vyhoštění konkrétní osoby. V každém konkrétním případě je naopak nutné vycházet z výše uvedeného desatera kritérií, které dovodil ve své judikatuře ESLP. Hodnocení těchto kritérií může na odlišném skutkovém základě vést k opačným závěrům (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 1 Azs 160/2014 - 37; ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 Azs 205/2014 - 26; ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43 aj., které jsou dostupné na www.nssoud.cz). Pokud by se cizinec například v mnohonásobně větší míře dopouštěl přestupků, správních deliktů nebo dokonce trestných činů, bylo by nezbytné trvat na jeho vyhoštění, které by v takovém případě nebylo vůči jeho soukromému a rodinnému životu nepřiměřené, což ovšem zjevně nebyl případ žalobkyně.

Závěrem soud poznamenává, že v zemi založené na ochraně principu rovnosti nelze používat dvojí standardy. Soudu se přitom na základě znalosti řady tzv. cizineckých věcí jeví, že je porušování právních předpisů ze strany cizinců „stíháno“ podstatně přísněji než je tomu u občanů České republiky. Z porušení leckdy jen administrativních povinností je vyvozována „*neúcta k právnímu řádu země*“ a je v nich shledáváno naplnění zákonných důvodů pro vyhoštění bez dostatečného zohlednění skutečných rizik pro veřejný pořádek, bezpečnost a další veřejné zájmy. V řadě případů se přísnost státních orgánů zvyšuje na úroveň, kterou by každý pociťoval jako nespravedlivou.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto soud shledal předmětnou žalobu důvodnou, a tudíž žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zrušil. Současně podle ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. soud přistoupil i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem soudu výše uvedeným.

Jelikož žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalované povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 10.200,-Kč. Tato částka se skládá z částky 9.300,-Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobkyně po 3.100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu dne 5. 8. 2013 - § 11 odst. 1 písm. g)] a z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006. Jiné náklady právní zástupce žalobkyně nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 5. srpna 2015

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová